

zano roko je imel in dolgo brado in široka usta, ki pa niso segala do ušes.

»O, Bog, o, Bog!« sta klicala oče in mati. »To je bil škrat, tisti hudobni škrat, ki nam je storil že toliko zla.

Peterček pa ni razumel, kaj govore. Samo strmel je vanje in pogledoval zopet in zopet svoje živalce.

»Glejte, glejte, ni samo hudoben ta gozdni škrat; tudi dober zna biti, o pa kako dober!« so sklenili ljudje, ko so se dovolj nagledali Peterčkovih kozic.

Veselo je odšel Peterček s starši proti domu.

Pomanjkanja ni bilo poslej več pri kočarjevih. Na mestu borne kočice se je belila kmalu prostorna hiša med drevjem.

Peterček je pa zrastel in je postal ugleden mož. Daleč naokoli ga ni bilo tako bogatega kmeta, kakor je bil on.

Ludvik Koželj.

Lenuh.

Tonček prav prijazno gleda,
ko pred njim je polna skleda;
toda grdo se drži,
kadar v šolo pozvoni.

Prvi je za razgrajanje —
zadnji za pisanje, branje;
nepotrebno zna za dva,
a potrebnega ne zna.

Tonček, ali ni to grdo,
da imaš tak glavo trdo,
in da rekel ti bo vsak:
Tonček je in bo — bedak!

Maksimov.

